Педагогічні КАДРИ

газета

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 5 (1633) ТРАВЕНЬ 2013 РОКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

20 травня 2013 р. на урочистій Вченій Раді університету мантію Почесного професора НПУ отримав ректор Вірменського державного педагогічного університету імені Хачатура Абовяна Рубен Мирзаханян

ШАНОВНІ ВЕТЕРАНИ ВІЙНИ, ПРАЦІ І ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ!

Від щирого серця вітаємо вас з 68-річчям Перемоги у Великій Вітчизняній війні!

Нинішні і прийдешні покоління завжди пам'ятатимуть і прославлятимуть ваш подвиг – безстрашність і сміливість сили духу і непохитну мужність, стійкість і бойове братство, масовий героїзм у смертельному двобої з фашизмом. Кожен із вас, ризикуючи власним життям, наполегливо йшов до Великої Перемоги.

Ваш славний ратний і трудовий подвиг є взірцем чистоти і сумління, відданості і вірності ідеалам волі і свободи, невгасимої любові до Батьківщини, прикладом самовідданого виконання священного обов'язку патріота.

ЧЕСТЬ І СЛАВА ВАМ!

Зичимо доброго здоров'я, щедрого довголіття, щастя, злагоди, родинного затишку!

Низько вклоняємося вам!

Ректор — **В. П. Андрущенко**
Голова Ради ветеранів — **М. А. Рябухін**
Голова профкому — **І. Т. Горбачук**

День Перемоги

УКЛІН ЗА МИРНЕ НЕБО

"У книжках всього не прочитаєш, та там так і не напишуть, як розповісте ви, живі свідки цих подій, вельмишановні ветерани, – сказав на відкритті урочистостей з нагоди 68-ї річниці Великої Перемоги ректор НПУ імені Михайла Драгоманова Віктор Андрущенко 14 травня 2013 року. – *Наші діти, внуки і правнуки повинні чуттєво перейнятися тим великим історичним дійством, бо такого цивілізація не знала, а наші діди й батьки його витримали і захистили мир у світі".*

Серед професорсько-викладацького складу НПУ є, хоч уже й не багато, сивочолих, мудрих педагогів, які раз на рік у святкові травневі дні скромно прикрашають свої груди орденами і медалями. Хоч і медалі ці не з тих, які зараз так масово роздають на пишних урочистостях, інколи за заслуги, а все частіше за винагороду. Старенькі і потерті на грудях драгомановців, вони оплачені, на превеликий жаль, кров'ю.

Грандіозну історію того жахливого часу розповів присутнім у своєму виступі, що дечим навіть нагадував художню лекцію, доктор географічних наук, професор **Іван Половина**. Також драгомановці відзначили переможців патріотичного виховання в університеті. Лауреатом конкурсу на здобуття іменної стипендії Героя Радянського Союзу Жарчинського став студент другого курсу Інституту історичної освіти **Віталій Бесараб**.

Третє місце у конкурсі-огляді на кращу організацію патріотичного виховання студентської молоді комісія з розгляду присудила Інституту політології і права та Інституту педагогіки і психології.

Друге місце між собою розділили Інститут історичної освіти, Інститут гуманітарно-технічної освіти та Інститут природничо-географічної освіти і екології.

Переможцем конкурсу цьогоріч став Інститут корекційної педагогіки і психології. Студентам перепали ще й персональні грамоти за особливу активність.

Окремими відзнаками було заохочено й волонтерську діяльність інститутів. Тут першість вибороли Інститут іноземної філології та Інститут соціальної роботи та управління.

Високі відзнаки отримали драгомановці і від Київської міської організації ветеранів України, оскільки активно долучаються до діяльності організації, беруть участь у громадських проектах, наукових конференціях, культмасових заходах.

Студенти та співробітники вишу поклали квіти до пам'ятника Вічного вогню і вшанували великих героїв хвилиною мовчання.

Прес-служба університету

Офіційно

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕГАЦІЯ ОСВІТЯН ВІЗЬМЕ УЧАСТЬ У ДРУГОМУ ФОРУМІ АСОЦІАЦІЇ РЕКТОРІВ УНІВЕРСИТЕТІВ ЄВРОПИ

23-25 травня 2013 року у м. Франкфурт-на-Майні (Федеративна Республіка Німеччина) відбудеться Другий Форум Асоціації ректорів педагогічних університетів Європи.

До участі у роботі Форуму запрошені ректори 26 університетів із 11 країн Європи, серед запрошених – і ректори українських вищих навчальних закладів.

Програмою Форуму передбачено обговорення та прийняття "Педагогічної Конституції Європи" – документу, який визначає принципи та методологію процесу підготовки сучасного педагога для об'єднаної Європи XXI століття.

Педагогічна Конституція Європи, розроблена професорами Віктором Андрущенком (Україна), Моріцем Гунцінгером (ФРН), Альгірдасом Гайжутісом (Литовська Республіка), має стати документом, що легітимізує спільну духовну основу та визначає загальний механізм підготовки педагогічних кадрів, встановлює принципи узгодженої трансуніверситетської політики, регламентує педагогічну діяльність в європейському просторі освіти.

Члени міжнародної громадської організації "Асоціація ректорів педагогічних університетів Європи", яку засновано у серпні 2004 року за ініціативи Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова, переконані, що саме через діяльність нового вчителя буде сформована духовна платформа нового типу життєдіяльності об'єднаної Європи – гуманістична, демократична, загальнолюдська.

Офіційний веб-сайт Міністерства освіти і науки України

Потенціал

Його слова сміються і донині стор. 3

Студентський турнір

Фінал турніру про Україну стор. 5

Інтерв'ю

Дмитро Омельченко: "Працювали не покладаючи рук" стор. 7

Конференція

“СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА: КОНЦЕПЦІЇ, ТЕХНОЛОГІЇ, ПЕРСПЕКТИВИ”

18-19 квітня 2013 року у конференц-залі Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова відбулася ІІ Міжнародна науково-практична конференція “Соціальна політика: концепції, технології, перспективи”, координаторами якої є викладачі Інституту соціальної роботи та управління.

Учасниками конференції стали професори, доктори та кандидати наук престижних вишів Польщі, Литви та України. За круглим столом обговорювались найважливіші питання соціальної політики, соціальної роботи, сучасних теоретичних концепцій, технологій, стратегій соціального управління. Доповідачі презентували результати власних досліджень у галузі соціальної політики та соціальної роботи, розглядали перспективи їх розвитку.

Тематичними напрямами роботи конференції були наступні: український та зарубіжний досвід у сфері соціальної політики; соціальна теорія та соціальна політика: можливості взаємовпливу; філософія соціальної роботи та соціальної допомоги; управління навчальними закладами ІІІ-IV рівнів акредитації, що готують фахівців у галузі соціального забезпечення; соціологія соціальної роботи та соціальної допомоги; розвиток соціальних служб та соціальних інституцій в сучасних умовах становлення інформаційного суспільства; практична психологія і соціальна політика: стратегії розвитку; соціально-правовий захист населення як напрям соціальної політики; інноваційні технології підготовки фахівців з соціальної роботи та соціальної допомоги у європейському освітньому просторі; менеджмент соціальної роботи та соціальної допомоги: проблеми та перспективи підготовки фахівців.

У межах конференції було проведено круглий стіл з питань розробки державного стандарту спеціальностей “соціальна робота”, “соціальна допомога”, в якому брав участь **Володимир Іванович Калініченко**, доцент Інституту інноваційних технологій і змісту освіти Міністерства освіти і науки України.

Член Організаційного комітету конференції директор Інституту соціальної роботи та управління, завідувач кафедри соціальної політики, доктор філософських наук, професор **Алла Олександрівна Ярошенко** зазначила, що *“постійна увага науковців до питань соціальної політики, соціальної роботи, сучасних теоретичних концепцій, технологій, стратегій соціального управління забезпечить ефективність соціальної політики, сприятиме подальшому розвитку та модернізації у сфері соціальної роботи”.* Саме тому головною метою проведення щорічної міжнародної конференції “Соціальна політика: концепції, технології, перспективи” є залучення науковців та практиків до обговорення актуальних питань у галузі соціальної політики та соціальної роботи.

Олександра БИЧКОВСЬКА

Офіційно

УГОДА З КИЇВСЬКИМИ ПРОФСПІЛКАМИ ОСВІТЯН

15 ТРАВНЯ 2013 РОКУ ректор Національного педагогічного університету імені Михайла Драгоманова академік **Віктор Андрущенко** та голова Київської міської організації Профспілки працівників освіти і науки України **Олександр Яцунь** урочисто поставили підписи під угодою про п’ятирічну співпрацю цих двох структур щодо організації оздоровлення освітян та забезпечення практики студентів-педагогів на базі одного із оздоровчих комплексів.

Як пояснив ректор, протягом п’яти років студенти НПУ зможуть безперебійно й систематично проходити педагогічні практики в одному з дитячих таборів на Чорному морі, де зокрема оздоровлюватимуться діти працівників навчальних закладів України.

Можливість спілкуватися з вихованцями, дітками шкільного й дошкільного віку протягом цілої зміни у таборі – це неабиякий практичний досвід, подарувати який не зможе жодна, навіть найдосконаліша теорія, якими оперують університети у навчальних аудиторіях.

Віктор АНДРУЩЕНКО

Студенти підтримали слова очільника гучними оплесками. Про власний досвід початку своєї викладацької і педагогічної кар’єри, яка все ж найчастіше розпочиналася саме в сільських школах та літніх дитячих таборах, розповіли голова Студентського профкому **Станіслав Цибін**, голова Профспілкової організації працівників вишу **Іван Горбачук**, проректор з наукової роботи НПУ **Григорій Волинка**.

Прес-служба університету

День Перемоги

З ПОВАГОЮ ДО ПЕРЕМОЖЦІВ

ІНСТИТУТ іноземної філології НПУ імені М. П. Драгоманова має добру традицію, яку студенти підтримують вже кілька років поспіль, – на День Перемоги відвідувати Парк Слави, дарувати квіти ветеранам та вшановувати пам’ять загиблих у війні. Також щорічно ми відвідуємо ветеранів, які раніше працювали в нашому інституті. Спілкуючись з ними за чашкою чаю, студенти дізнавалися про неймовірні подвиги вже похилих людей, які потребують уваги, які з радістю приймають молодь, яким важливо усвідомлювати, що їх пам’ятають і їм приходять на допомогу. Приклади ветеранів, величні подвиги визволителів країни стають для молодих людей невичерпним джерелом патріотизму, вірного служіння своєму народові.

У цьому році активісти інституту також відвідали концерт, присвячений Дню Перемоги, який відбувся 8 травня поблизу смт Гостомель, саме на лінії колишнього фронту. Неймовірна атмосфера панувала тут. Артисти дарували аудиторії позитивні емоції, передаючи свою енергетику піснями й танцями. Не обійшлося, звичайно ж, і без традиційних пісень воєнної тематики.

Покладання квітів до Вічного вогню поблизу смт Гостомель

Привітання ж ветеранів в Парку Слави має особливе сакральне значення для всіх нас. Цей день завжди викликає почуття світлої радості, безмежної гордості за наш народ та гіркий сум водночас. Приємно бачити щирі привітні очі цих мудрих людей, коли даруєш їм квіти, кажеш теплі слова подяки. Подяки за перемогу, за сьогоднішній день, за ясне сонце над головою. Роки йдуть, і людей, які обороняли нашу Батьківщину, залишається все менше. Надзвичайно багато з воїнів полягли в бою. Ми вшановуємо їхню пам’ять, кладучи квіти до Вічного вогню, до могил невідомих солдатів. Так важливо пам’ятати про кожного з них, поважати наших переможців! Вони дали нам життя. Наше майбутнє залишається за нами.

Оксана ЧЕРНУХА, студентка IV курсу

Вручення квітів ветеранам

Студенти в Парку Слави

Студентське самоврядування

ДЯКУЄМО ЗА НАПОЛЕГЛИВУ РОБОТУ

З ПОЧАТКОМ літа традиційно закінчується навчальний рік. Студенти з нетерпінням чекають здачі останнього іспиту, щоб нарешті поринути у спокійний плин літнього відпочинку, набиратися сил та енергії для наступного навчального року. А для когось цей навчальний рік виявився останнім. І після закінчення екзаменаційної сесії очікує вручення дипломів – путівки у доросле самостійне життя. Це хвилююча мить у житті кожної людини.

Випускники-драгомановці зі сльозами на очах покидають рідні стіни альма-матері, а університету, викладачам завжди нелегко розлучатися зі студентами, які за п’ять років навчання стали майже рідними дітьми.

Студентський профком НПУ імені М. П. Драгоманова щороку з щемом у серці прощається і зі своїми друзями – головами профбюро інститутів, профоргами академічних груп, активістами.

2013 рік – не виняток. Цього року закінчуючи університет, з Профспілкою студентів прощаються найкращі з найкращих. Вони заслуговують нашої уваги та подяки за наполегливу і самовіддану працю. Кожен з них творча, обдарована особистість, відповідальна, справедлива, з активною життєвою позицією людина, вони відкриті до нових звершень, не бояться перешкод на своєму шляху та з гідністю їх долають. Це наша гордість: **Інна Крамарчук**, **Інна Кучеренко**, **Катерина Ткаченко**, **Євгеній Бачинський**, **Наталія Ляшенко**, **Наталія Ванденко**, **В’ячеслав Соломончук**, **Оксана Плашенко**.

Профком студентів НПУ імені М. П. Драгоманова висловлює щиру подяку за ваш вагомий особистий внесок у розвиток профспілкового руху в університеті. Ми пишаємося тим, що нам випала можливість працювати з вами і досягати разом нових висот. Адже в єдності – наша сила! Дякуємо за те, що ви є!

Профком студентів

ЙОГО СЛОВА СМІЮТЬСЯ І ДОНИНІ

Здоровий сміх із академічним відтінком назавжди оселився в Інституті української філології та літературної творчості імені Андрія Малишка Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. 1 квітня тут урочисто відкрили аудиторію, присвячену пам'яті поета-гумориста й сатирика Павла Глазового, випускника цього навчального закладу.

Як оберіг від лих

Минуло понад 60 років відтоді, як український поет Павло Глазовий закінчив філологічний факультет тодішнього Київського державного педагогічного інституту імені О. М. Горького. Але в сьогоденному Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова переконані, Павло Прокопович ніколи й не залишав стін навчального закладу. Його гумористичне слово завжди було поруч, підтримувало та надихало. Свідчення цьому – відкрита аудиторія імені видатного сміхотворця. Її створили спільними зусиллями ректорат, викладачі, студенти та біограф Павла Глазового, упорядник його творчого спадку Геннадій Кужільний.

"Із відкриттям цієї аудиторії наш університет набуває ще однієї риси пам'яті, риси вдячності, риси зв'язку зі спадщиною літературною", – підкреслив під час урочистостей перший проректор університету Володимир Бех.

ГАРЯЧА ФІЛОСОФІЯ

Не боялася дівулька ні лайки, ні бійки.
Закінчила десять класів на нещасні трійки.
Але в мами є знайомий в університеті.
– Будеш ти на філософськім вчитись факультеті!
Та, явившись на екзамен, ляпнула дівуля,
Що жив колись на Вкраїні філософ Каструля…
І сказав екзаменатор, вставши із-за столу:
– Я вам радив би вступити в кулінарну школу.
Закінчила та дівулька курси кулінарні.
Пече тепер пиріжечки і оладки гарні,
Порядкуючи на кухні рукою твердою,
І не плутає каструлі зі сковородою.

Тут на молодь чекає "розповідь" світлин, копій документів про долю гумориста: дитинство, навчання, працю на посаді заступника головного редактора журналу "Перець". Особлива увага – рокам студентства в Київському державному педагогічному інституті імені О. М. Горького. Про них охоче веде мову свідок тих подій: однокурсниця Павла Глазового Марія Яківна Плющ, сьогодні – завідувач кафедри української філології, доктор філологічних наук, професор.

Красень-фронтовик із ґрунтовними знаннями – таким однокурсника Павла запам'ятала Марія Яківна: "Можливо, в нього не випадково прізвище Глазовий. Хтось у його поколінні глибоко бачив і добре сприймав усю нашу дійсність".

На одній зі стін аудиторії – твори поета: сучасні, актуальні, приправлені тонкою іронією й гострою сатирою. А кожного, хто заходить до цього приміщення, зустрічає барельєф із зображенням обличчя Павла Прокоповича. Поруч і щире побажання митця: "Нехай від лих і бід усіх вас береже здоровий сміх".

Директор Інституту української філології та літературної творчості імені Андрія Малишка кандидат філологічних наук, професор Анатолій Висоцький пояснює ідею добору експонатів: "Ми намагалися зібрати не

тільки документи про життя і творчість Павла Глазового, але й, найголовніше, його словом проілюструвати нинішнє життя. Глазовий – це здоровий український сміх на злобу дня".

У тому, що творчість митця – на часі, а посмішка – неабиякий "поліпшувач" життя, мали змогу переконатися всі, хто завітав на концерт "Смійтеся на здоров'я", присвячений 90-річчю від дня народження великого гумориста. На сцені, крім гуморесок Павла Глазового, ожили твори Миколи Гоголя, Івана Нечуя-Левицького, Степана Руданського, Степана Васильченка, Олександра Довженка, Остапа Вишні. Різнобарв'ям емоцій та ритміки, особливим національним характером класику українського гумору сповнив Герой України, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка, народний артист України, професор НПУ ім. М. П. Драгоманова Анатолій Паламаренко.

Щоб українське процвітало

Павло Прокопович умів розсмішити інших. Його ж доля була не з простих. Гостре слівце допомагало внутрішньо долати ті недоліки, що зустрічав у житті. Однак воно ж викликало прискіпливу увагу охоронців сумнозвісного режиму. "Він сміявся на людях, а плакав наодинці", – так говорить про Павла Глазового його біограф Геннадій Кужільний.

Завжди радо зустрічав гостей. Що їх удома було багато, згадує син Олексій Глазовий, який завітав на урочисте відкриття іменної аудиторії. І для кожного автор поезій на злобу дня знаходив влучне слово. "Батько постійно творив, увесь час думав. У нього біля ліжка був набір листків, олівець і ручка. І він повсякчас щось записував", – розповів Олексій Павлович.

Створена аудиторія стане затишною оселею для літературної студії, яку веде в Інституті поет-пісняр, народний артист України Андрій Демиденко. Також тут проходитимуть пари з літератури, історії української культури, історії України, української мови; відбуватимуться зустрічі студентів із видатними випускниками університету, митцями сучасності.

Важливо, що творчість Павла Глазового має глибоке національне коріння. "Останнє десятиліття його творчості показало, наскільки він не лише гуморист, а й патріот. Він усе робив для того, щоб українське не тліло, а жило, щоб воно процвітало", – наголосив Андрій Демиденко.

До цього прагнуть і в Інституті української філології та літературної творчості імені Андрія Малишка. Тут упевнені, українська душа без іскри сміху не існує. "Здоровий сміх оздоровлює націю. Він не дає їй можливості самозакохання, підтримує в досить скрутних моментах життя", – переконана доцент кафедри української літератури, заступник директора з наукової роботи Інна Ліпницька.

Вона – одна з тих викладачів, які в новій аудиторії читатимуть лекції. Тож достеменно знає про ті можливості, що їх відкриває іменна навчальна кімната в справі виховання молоді. Пояснює, передбачено декілька векторів функціонування аудиторії: "По-перше, прагнемо познайомити студентів із творчістю Павла Глазового, бо вона окремо не вивчається в курсі української літератури. Фактично, розмова про український гумор закінчується на творчості Олександра Довженка. А по-друге – дати можливість посміятися над собою".

Саме тому вздовж стіни навпроти стендів, присвячених життєвому й творчому шляху Павла Глазового, розмістилися тексти його гуморесок. Всі вони – з нашого і про наше життя. "Вони не втратили своєї актуальності та злободенності й сьогодні. Це і проблеми мови, і проблеми вибору життєвої дороги, і обивательські прагнення людини, які не дають їй можливості окрилитися, тримають путами на землі", – говорить Інна Миколаївна.

Там, де виховують творців

Аудиторія, що віднині носить ім'я Павла Глазового, поповнила перелік спеціалізованих аудиторій, що вже створені в Інституті української філології та літературної творчості. Серед них – і нещодавно відкрита – імені Андрія Малишка. За недовгий час свого функціонування вона вже встигла зайняти особливе місце в житті Інституту.

СТРАШНІ ЗНАННЯ

Прийшов студент четвертий раз складати сопромат.
Хвилин п'ятнадцять щось молов – і все було не в лад.
Професор мовив:
– Ну, гаразд, поставлю трійку вам.
Студент на місці остовпів, не вірячи ушам.
– Невже я витримав? Невже? – професора спитав,
А той до нього нахиливсь і тихо прошептав:
– Я ваших знань уже боюсь.
Це я не витримав. Здаюсь!

Так, розповів "Освіті" Анатолій Висоцький, в аудиторії проводився конкурс читців до Шевченківських днів. "У ній ми не обов'язково повинні говорити тільки про Малишка. Бо Малишко – це ще і, в першу чергу, історія української літературної мови, це історія українського слова поетичного. І найголовніше – аудиторія світлішає від того, що вона чийогось імені. А для філологів це не байдуже", – пояснює Анатолій Васильович.

В Інституті вже виробили своєрідний стиль обладнання іменних аудиторій: інформативність, сучасний вигляд. Наступний проект, поділився планами Анатолій Висоцький, – аудиторія імені Арнольда Панасовича Грищенка, мовознавця і педагога, який працював в Інституті. В оновленому вигляді вона має почати функціонувати у вересні цього року.

ВЕРЕДЛИВА ДІВЧИНА

В драматичному театрі – блиск і красота.
Кучерявого студента дівчина пита:
– Ну навіщо на гальорку ти узяв квитки?
Сидимо тут біля люстри, наче павуки.
Звідсіля я бачу сцену, ніби з літака…–
А студент: – Ну й вередлива ж,– каже,– ти яка!
Зачекай, ось я з тобою у кіно піду.
Там сидітимеш ти в мене в першому ряду.

Крім того, існує масштабна ідея: присвятити загалом аудиторний фонд сьомого поверху науково-педагогічним і творчим школам Інституту української філології та літературної творчості імені Андрія Малишка. Задум, насамперед, має виховне значення, бо, впевнений педагогічний колектив, пам'ять – найголовніше. Тому й прагнуть розвивати молодь творчістю письменників, учених, яка стає зразком для наслідування, джерелом натхнення. І взірцем справді дієвим. Адже самі студенти мають щире бажання та змогу творити.

Так, аудиторії Інституту стають не просто приміщеннями для навчання. Вони перетворюються на осередки пам'яті та відчуття наступності поколінь, що стимулюють до творчості.

Світлана Горська,
кореспондент тижневика "Освіта"

Гордість студентського активу

Наталія ВАНДЕНКО, студентка Інституту розвитку дитини, спеціальність "Дошкільна освіта", голова профбюро Інституту

За роки моєї роботи зросла активність і насиченість студентського життя в Інституті. Воно набуло багатогранності і різнобічного розвитку. Яскравим прикладом цього є створення вокального, театрального гуртків, започаткування Всеукраїнської благодійної акції "Дитинство: крок у майбутнє", де ми відвідували дітей, які виховуються у дитячих будинках. До кожного свята готувались розважальні програми, українські вечорниці, концертні програми до дня св. Валентина та 8 Березня, доброю традицією стало проведений конкурсу "Містер ІРД". Видається щомісячно студентська газета "Молодіжний меридіан".

Нагороджена грамотою за активну участь у житті Первинної профспілкової організації студентів, відстоювання прав і інтересів студентської молоді, та мала честь бути випускником ІІ Всеукраїнської школи профспілкового лідера.

Я вдячна ППО студентів НПУ імені М. П. Драгоманова за насичене студентське життя, а наступним поколінням хочеться побажати впевненості у собі, і у вас обов'язково все вийде, ті знання, які ви здобудете тут, стануть вам корисними на все життя.

Інна КРАМАРЧУК, студентка Інституту природничо-географічної освіти та екології, спеціальність "Географія та іноземна мова", голова профбюро Інституту

За період роботи виступила організатором конкурсу на звання "Кращий профорг групи Інституту – 2013". Спільно зі студрадою гуртожитку № 7 проведені: свято "Halloween" та "Стиляги 80-х", "Українські вечорниці" тощо. 23 березня 2013 р. провела весняний флешмоб в підтримку акції "Час Землі".

Брала активну участь в Школі профспілкового активу Московського енергетичного інституту (2012 р.), ІІІ Всеукраїнській школі студентського профспілкового лідера на базі Херсонського державного університету, звітно-виборній конференції Первинної профспілкової організації студентів НПУ імені М. П. Драгоманова.

Нагороджена: грамотою за активну участь у громадському житті університету, дипломом за вагомий внесок у розбудову профспілкового руху в НПУ імені М. П. Драгоманова, дипломом за участь в Школі профспілкового активу Московського енергетичного інституту, отримала сертифікат учасника ІІІ Всеукраїнської школи студентського профспілкового лідера.

Побажання наступним поколінням: "Ти – активний, ініціативний, впевнений в собі, хочеш жити і навчатися в гідних умовах, знати свої права та вміти їх відстоювати? Не вагайся – вступай до профспілки, стань лідером!".

Інна КУЧЕРЕНКО, студентка Фізико-математичного інституту, спеціальність "Фізика, інформатика, астрономія", голова Студентської ради гуртожитку № 6

Інна – прекрасна людина, чуйна, креативна, надзвичайно красиво співає народні пісні, чудовий організатор, відмінниця.

Лауреат стипендії імені В. П. Дущенка та М. П. Драгоманова, отримала подяки від дирекції інституту До своєї роботи завжди намагалась підходити творчо та віддавалась їй на 100%.

За час перебування на цій посаді організувала та провела такі заходи: "Ретро паті", "Валентайн", "Чорно-білий", "Ворог не пройде", "Вечір народної пісні", турнір "Scrabble", змагання з шахів між мешканцями 6-го гуртожитку. Брала участь у підготовці гуртожитку до "Євро – 2012".

Наступникам хотіла б пожати терпіння та єдності в своїх починаннях!

Наталія ЛЯШЕНКО, студентка Інституту філософської освіти і науки, спеціальність "Культурологія", голова профбюро інституту

Наталія займає активну громадську позицію: з 2011 по 2013 роки виконує обов'язки голови профбюро інституту, профорга групи, є одним із дописувачів студентської газети "Глобус", бере участь в організації та проведенні заходів, що проходять під егідою Студентської ради та Профбюро Інституту філософської освіти і науки: Тижня мистецтв, Педагогічного дуету, Фестивалю релігійного мистецтва, тематичних вечорів до Дня першокурсника, Хелловіна, Нового року тощо.

На посаді голови Профбюро ІФОНу Наталією була розроблена структура Профбюро, система поселення в гуртожитки – як у документальному, так і в процесуальному відношенні, а головне – діяли принципи демократизму та відкритості.

Нагороджена: грамотою за активну участь у громадському житті університету, дипломом за вагомий внесок у розбудову профспілкового руху в НПУ імені М. П. Драгоманова.

Наступним поколінням студентів університету хочеться побажати бути сміливими, не боятися проявляти свої таланти і завжди йти вперед!

Оксана ПЛАШЕНКО, студентка Інституту магістратури, аспірантури та докторантури, спеціальність "Педагогіка вищої школи", голова профбюро інституту

Інститут магістратури, аспірантури та докторантури є новоствореним інститутом у структурі Національного педагогічного університету імені М. Драгоманова. У 2012 році було здійснено перший набір студентів на навчання в цьому інституті. Перед студентами одразу постало непросте завдання – формування активу, що зможе допомогти влитись у життя університету всім студентам.

Саме Оксані випала честь стати першим головою профбюро інституту. Спершу було складно, оскільки попередника, який би міг поділитись досвідом у неї не було. Однак дуже швидко з'ясувалось, що первинна профспілкова організація студентів НПУ імені М. Драгоманова – це дружна команда, ті, до кого завжди можна звернутись з проханням про допомогу чи пораду.

Хоча Оксана в профспілковому активі всього рік, вона відзначає, що ця робота насичена та складна: *"Це не лише замовлення проїзних квитків, як іноді здається студентам, а й проведення заходів та акцій, що роблять студентське життя яскравішим, зборів та нарад для вирішення нагальних питань чи відстоювання прав студентів, допомога індивідуально кожному студенту, що звернувся з якоюсь проблемою"*.

Наступним поколінням хочеться побажати наснаги, творчості та впевненості. Також бути активними, розсудливими, відповідальними та цілеспрямованими, адже вирішальною постаттю в університеті є студент, і саме від студентів залежить, яким буде життя університету.

Катерина ТКАЧЕНКО, студентка Інституту мистецтв, спеціальність "Хореографія і художня культура", голова профбюро інституту

Катя займає активну громадську позицію, творча, енергійна особистість. Її пріоритетами є стремління до науки, самовдосконалення, прагнення реалізувати свої здібності в цікавих і необхідних для держави справах.

У складі хореографічної групи студентів Національного заслуженого академічного українського народного хору імені Г. Верьовки Катерина постійно бере участь у заходах, що проходять у найкращих концертних залах столиці, а саме: НПМ "Україна", Київський національний академічний театр опери та балету, національна філармонія України.

Як беззаперечний лідер протягом чотирьох років (2008–2012 рр.) очолювала посаду голови профбюро студентів Інституту мистецтв. Саме завдяки таким лідерам-відмінникам студенти виявляють найбільшу довіру органам студентського самоврядування. Катерина впровадила цікаву та креативну систему рейтингу студентів Інституту мистецтв, забезпечувала і захищала їх права та інтереси, сприяла навчальній, науковій та творчій діяльності. У 2010 році Катерина обрана до складу ради Київської міської організації профспілки працівників освіти і науки України.

Лауреат стипендії Президента України.

Її досягнення засвідчують, що гідно формується майбутнє української інтелігенції, а наш університет впевнено крокує до Європейського освітнього простору.

Студентам хочу побажати – живіть і радійте життю!

Студентський турнір

ПЕРЕМОЖЦІ СТУДЕНТСЬКОГО СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО ТУРНІРУ “МІСІЯ УКРАЇНИ В СУЧАСНОМУ СВІТІ” ЗАХИЩАЛИ ЕКУМЕНІЗМ

23 квітня 2013 року в Національному педагогічному університеті імені Михайла Драгоманова відбувся завершальний етап загальноуніверситетського соціально-політичного турніру “Місія України в сучасному світі”. Три команди-фіналісти змагалися за можливість участі у Міжнародній конференції “Місія України в сучасному світі” в Національному університеті “Острозька академія” та представлення своїх гіпотез перед науковою елітою держави.

Студентські виступи оцінювали професіонали

За словами організаторів, метою цього турніру є виявлення обдарованої молоді, яка наділена розвиненим інтелектом, мисленням, ерудицією, та підвищення інтересу студентів до аналізу, розуміння міжнародного політичного, соціокультурного стану, ролі та завдання України у сучасному світі.

Такі амбіційні цілі ініціатори заходу переслідували не випадково, оскільки ставлять за мету не лише підвищення пізнавальної активності учасників, але й розширення світогляду молоді стосовно ролі й місця України у світі, осмислення сучасних інтеграційних процесів.

До складу журі фіналу увійшли співголова Наглядової Ради НПУ, меценат, член-кореспондент НАПН України, доктор філософських наук, професор **Анатолій Толстоухов**, Президент фонду “Схід – Захід разом”, народний депутат України **Володимир Зубанов**, доктор історичних наук, професор **Станіслав Кульчицький** та студентський ректор НПУ **Микола Давидюк**.

Найсильнішими у попередніх турах і відповідно тими, хто дійшов до фіналу, стали команда з Інституту філософської освіти і науки “ІФОН” та дві команди з нещодавно утвореного Інституту економіки освіти та управління “Мрія” і “Ойкумена”. Кожна з них за правилами гри отримала можливість представити свою концепцію місії України в сучасному світі, виступити опонентом і рецензентом інших команд.

Найсильнішою в ході змагання виявилася “Ойкумена”, яка презентувала виступ “Місія України в світі: екуменізація релігійного життя”. Ця проблема викликала не тільки жваву дискусію та обговорення, але й запалила членів журі, оскільки вони почали висловлювали свої погляди, оцінюючи тези учасників.

У загальному заліку “ІФОН” опинився на другому місці, а “Мрія” – на третьому. Таким чином, до Острога на міжнародну конференцію їдуть студенти Інституту економіки освіти та управління – гравці команди “Ойкумена”.

Людмила КУХ,
світлини Прес-служби університету

Турнір викликав інтерес студентства та поважних гостей

Актуальне інтерв’ю

Після фіналу турніру “Місія України в сучасному світі” ми поспілкувалися з переможцями і дізнались про підготовку команди і чому саме ця тема була обрана.

– Чому ви вирішили висвітлити місію України у світі в релігійному контексті?

Юля Дарміц: Так, дивним, мабуть, здається, що студенти-менеджери обрали релігійну тематику для соціально-політичного турніру. Але, насправді, саме нашому інституту (Інститут управління та економіки освіти. – С.Р.) ми завдячуємо цим вибором. Оскільки наші викладачі формують у студентів широкомасштабне мислення, яке не обмежує нас управлінськими рамками, а надає реальні можливості всебічно досліджувати актуальні нині проблеми будь-якої сфери діяльності, в тому числі і релігійної.

– Як проходила підготовка до турніру?

Іра Дарміц: Змушені визнати, що підготовка була ґрунтовною: ми опрацювали великий масив інформації, уважно слідкували за останніми новинами релігійного світу, консультувалися з аспірантами Київської православної богословської академії, які неодноразово давали влучні поради щодо літератури, з якою варто ознайомитися, коментували проблемні питання екуменізму, за що й хочемо висловити їм окрему подяку.

– Які емоції у вас викликала перемога?

Анастасія Макаренко: Звичайно, ейфорію, адже у проект було вкладено багато сил та емоцій. Хоча до останнього ми не вірили у перемогу, адже наші конкуренти були надзвичайно сильними.

– Чи цікавий для студентів такий формат заходів?

– Не лише цікавий, а й необхідний! Саме формат турніру надає можливість студентам вдосконалити свої дослідницькі та ораторські здібності, розвиває уміння не лише висвітлювати власні ідеї, а й висловлювати конструктивну критику щодо робіт опонентів, формує командний дух. До того ж, такий формат є цікавим і для викладачів та гостей, які із задоволенням долучаються до дискусій на різні теми, діляться власним досвідом та допомагають вирішити спірні питання.

– Ми вже знаємо, що подібні турніри відбуватимуться й надалі. Яку пораду ви б могли дати своїм наступникам?

Юля Дарміц: Ми радимо не йти шляхом найменшого опору, не боятись ризикувати, обирати креативні, перспективні ідеї, які, можливо, не одразу сприймуть охоче і навіть гостро критикуватимуть. Per aspera ad astra! (Через терни до зірок!)

Спілкувався Сергій РУСАКОВ

Літературні зустрічі

Андрій КОКОТЮХА: “Я читаю по 100 сторінок в день, інакше я себе погано фізично почуваю”

На зустрічі зі студентами Інституту іноземної філології письменник Андрій Кокотюха зізнався, що жити не може без книг, без своєї творчої діяльності. Читання для нього, як їжа. Він називає себе професійним читачем, а ще він відомий український письменник, журналіст та сценарист. Секретами своєї творчої діяльності Кокотюха ділився з майбутніми філологами.

Андрій Кокотюха розповів багато цікавого про свою літературну діяльність. Зазначимо, що він є автором близько 40 книг як для дорослих, так і для дітей, багато часу витрачає на журналістську діяльність та написання сценаріїв, а ще багато читає та відкриває для себе щось нове. Просто дивовижно – коли він все встигає? І, мабуть, найперше питання, яке б виникло в кожного – де він бере натхнення? На це письменник відповідає так: *“Натхнення буває лише у п’яних поетів… В мене особисто натхнення не було ніколи. Писати – це моя робота. Це мої зобов’язання перед читачами, перед видавцями”.* І хоча він характеризує себе як людину без емоцій, яку не можна шокувати, присутні переконалися, що він досить харизматична, цікава, колоритна особистість.

В своїх книгах Кокотюха використовує містичні сюжети, вибрані з казок. І зовсім не соромиться цього. Все почалося з дитинства – до 13 років він читав і писав виключно казки, часто сам вигадував історії, які допомагали “викручуватися” під час шкільних уроків, писав твори по літературі однокласникам. Школа цього писання дала результат у майбутньому. Адже людина, яка вміє розповідати казки, за словами письменника, вміє працювати з аудиторією, має фантазію, вона виживе в будь-яких екстремальних умовах. Залишився ж він при своєму і коли підріс, й далі продовжує писати казки для різних аудиторій. На досвіді виходу в світ його власних книг письменник переконався, що люди люблять казки. Тому в своїх історіях він часто бере якогось літературного персонажа і переносить його в українські реалії, або ж цей персонаж потрапляє з реального життя в містичну казку. Та не вся його творчість в казках, він слідкує й за трендами в літературі, нещодавно вийшов друком його історичний роман “Червоний”. Цікавою є сама історія створення книг автора. Як правило, він спочатку пише фінал, а вже потім розвиток самих подій. Тобто уявляє, що могло б привезти до такої розв’язки.

Оскільки Андрій Кокотюха за освітою журналіст і вже багато років працює в цій сфері, журналістика займає важливе місце в його житті. Але гість зізнався, що чітко розмежовує поняття журналіста та письменника. Адже письменник повинен вигадувати історії, а журналіст – описувати правду. Тому коли він пише книгу, йому заважає те, що він журналіст, і навпаки.

Після розповіді письменника відбулося жваве обговорення питань, які цікавили аудиторію. Андрій Кокотюха розповів і про своїх улюблених письменників та улюблені книги. Адже читає, як вже згадувалося, він багато – щороку від 70 до 90 книг. Такій кількості можуть позаздрити навіть наші студенти-філологи.

Сподіваємося, що цей приклад стане мотивацією до збагачення літературним досвідом молоді нашого інституту. Читати українських сучасників необхідно, інакше як можна судити про стан культури в державі, якщо бути поза цією культурою?

Оксана ЧЕРНУХА,
студентка IV курсу

Стежками Батьківщини

“Я ВАМ НЕ СКАЖУ ЗА ВСЮ ОДЕССУ…”

За всю Одесу я вам не розкажу, вона дійсно дуже велика, але її культурний центр, морський вокзал, піщане узбережжя та грайливе море покорило серця наших студентів…

Головною метою поїздки студентів Інституту іноземної філології НПУ імені М. П. Драгоманова було зарядитися позитивом від місцевих жителів та весело провести час. Адже дата поїздки була обрана заздалегідь – 1 квітня. І саме цього дня Одеса перетворюється на столицю гумору, сюди приїздять коміки, артисти і просто люди, які люблять веселитися, зі всіх куточків світу. Нам вдалося побувати на цьому святі сміху та радості – веселій Юморині. Цього року вона була ювілейною, з дня її заснування одеськими студентами-активістами минуло вже 40 років. Цей фестиваль є дійсно єдиним і неповторним в своєму роді, це найвеселіше, найяскравіше весняне шоу.

Та не лише веселощі цікавили студентів. Вони відвідали відому історичну пам’ятку – одеські катакомби. Більша частина цих катакомб – колишні каменоломні, з яких раніше добували каміння. На сьогодні їх довжина сягає до 3 тис. км. В програму екскурсії входить лише 500 м, але в цій частині підземелля розташовано експозиційні знахідки, є місця, де під час Великої Вітчизняної війни перебували партизани. Хоча це місце наводить сум і є трохи моторошним, воно варте того, щоб його відвідували.

Ну і, звичайно ж, не обійшлося без прогулянок побережжям Чорного моря. Легкий морський бриз, сонячна погода та польоти чайок стали ідеальними умовами для веселощів студентської компанії.

А вечорами друзі гуляли тихим, стомленим, залитим штучним світлом ліхтарів містом. Це місто таке не схоже на інші, самобутнє й захоплююче. Ми відвідали його культурні пам’ятки, спустилися до морського вокзалу, який закликав до наступних подорожей горизонтами.

Адже на цьому наші цьогорічні подорожі не скінчаються. В нас ще багато планів на цю весну. Отож – щасливої нам дороги!

Оксана ЧЕРНУХА

Євген ГЕНСЮРОВСЬКИЙ: “Вижити на острові було тяжче за все не фізично, а психологічно”

Випускник НПУ ім. М. П. Драгомановва Євген ГЕНСЮРОВСЬКИЙ взяв участь в реаліті-шоу

Реаліті-шоу “Останній герой” – один з найпопулярніших проектів світу. Взяти участь у подібному конкурсі на виживання здатні хіба що справжні відчайдухи. Одним із них став минулорічний випускник Інституту соціальної роботи та управління НПУ імені М. П. Драгоманова Євген ГЕНСЮРОВСЬКИЙ. Участь у шоу “Останній герой” Євген брав ще у 2012 році, але розкрити таємниці того, що ж відбувалося на безлюдному тропічному острові, згідно з умовами контракту, зміг лише тепер. Виявилося, що анкету Євгена організатори виділи з-поміж… 25 тисяч охочих побувати на шоу. Під час відбору потенційні учасники здавали спортивні нормативи, проходили медичний огляд, бесідували з психологами та фахівцями.

– Які речі можна було брати з собою на острів?

– Заборонялося все. З собою можна було взяти тільки зайвий светр, пару футболок і шортів. Усі засоби зв’язку забрали перед висадкою на острів. Два кілограми рису, знайдені в скрині, на 18 людей, кілька знарядь праці, власні руки та голови – це все, на що доводилося розраховувати протягом 40 днів і ночей на островах Гібраліон та Мого-Мого, розташованих у Тихому океані біля берегів американського континенту.

– Чим ви займались упродовж дня?

– Той чи інший конкурс, який тривав на екрані п’ять хвилин, насправді знімали цілий день. Все починалось о 10-й ранку і тривало до п’ятої вечора. За дві-три години до початку конкурсів нам потрібно було щось роздобути собі на сніданок, швидко приготувати це і з’їсти. Після зйомок потрібно було щось у прямому сенсі зловити собі на вечерю. День минав швидко, усім було цікаво та весело. Коли у племені був вільний час, ми повинні були самі ним розпоряджатися, вигадувати корисні заняття.

– Що важко давалося?

– Найтяжчою була друга половина проекту. Спочатку мені снилися близькі, рідний дім, м’яка постіль. На острові я почав розуміти, наскільки важливий зв’язок з рідними, з коханою людиною. Потім мені здебільшого снилася їжа, часто бачив один і той же сон. Я купую шаурму, тримаю її в руках, ходжу по Києву, розмовляю, і весь час у моїх руках шаурма. Я прокидався, йшов пити воду, дивився на вогнище, аби швидше забути сон, лягав спати, і мені знову снилась та шаурма.

– Що залишилось поза екраном телевізора?

– Ледве не щоночі йшли холодні дощі з блискавкою та пронизуючим вітром. Погода на острові була дуже непередбачувана: годину може йти сильний дощ, а вже через 10 хвилин над нами було чисте зоряне небо. Я ще такого ніколи не бачив. В першу ніч, коли у нашого племені ще не було даху, ми так змокли, що довелося збитися в одну кучу, щоб грітися один від одного. А в кінці проекту взагалі почався сезон дощів, відповідно було дуже холодно. До того ж хтось один з нас мусив мокнути біля багаття, щоб підтримувати вогонь. Це дуже тяжко. Ти розумієш, що втрата вогню жахлива, без нього неможливо існувати. На жаль, на екранах багато чого показували, чого насправді не було на острові. Не було маленьких мавпенят, великих папуг, яких вставляли для гарного кадру. Ми б їх з’їли давно *(сміється)*. Це все було на материку в Гондурасі, а на острові була бідніша природа. Острів, на якому ми перебували, – заповідник, тому нам заборонили вбивати ящірок, змій. Але на третій день ми зрозуміли, що ми будемо їх вбивати, бо це їжа. Все, що можна було спробувати на острові, ми спробували. Ми навіть знайшли на острові рослину, схожу на лаврового листа. На острові це відбувається так: ти йдеш і, як мала дитина, береш усе до роту куштувати. І якщо відчуваєш якийсь елементарний смак – зберігаєш цю рослину.

– Які знання, отримані в університеті, довелося використати на острові?

– Безцінним виявився досвід вожатого, отриманий під час практики в МДЦ “Артек”. Вечорами, коли був вільний час, ми усім плем’ям грали в різноманітні ігри. Наше існування тоді нагадувало піонерський табір: дорослі люди вели себе наче діти.

Хочу сказати, що виживати на острові було тяжче за все не фізично, а психологічно. Проект цікавий тим, що дає змогу пізнати сутність людини. Наскільки вона змінюється, наскільки жадібність, лукавість впливає на людські відносини.

– Важко було робити вибір, кому залишити проект?

– Ні, це було невимушено. На щастя, у нас було хороше плем’я, ми були справжньою командою. Вибір завжди був мінімальний, усе сприймалося як гра. Ми не прощалися з людьми назавжди. Хоча тяжко було проводжати тих, з ким потоваришував на острові, а також з тими людьми, які зовсім неочікувано залишали проект.

– Чого тебе навчило перебування на острові?

– Найперше – це те, що я перестав боятися змій. Якщо до участі у проекті я дуже боявся плазунів, намагався уникати зустрічі з ними, то на острові я ретельно їх… вишукував. Спіймати змію на вечерю – це справжній делікатес. Острів навчив не боятися дикої природи. Завдяки участі в “Останньому герої” я зрозумів наскільки довго людина може не їсти. Головне – я навчився цінити людей, які поряд з тобою, якім можна довіряти. Зрозумів, як важливо тримати себе, не думати, що ти найрозумніший за всіх. Я навчився ніколи не загадувати наперед, бо не все в житті можна передбачити. Упевнився в тому, що безпека дуже важлива для людини, особливо в психологічному плані.

– Після отриманого досвіду, які найголовніші речі ти порадиш брати на безлюдний острів?

– До речі, в анкеті було таке ж запитання. Я написав: казанок, сокиру і кресало. Після участі в “Останньому герої” не змінив свою думку, тому що це дійсно три найнеобхідніші речі, які згодяться на безлюдному острові.

– Дякую за розмову!

Євген Генсюровський потрапив до фіналу й був лише за один крок до заповітної перемоги. Але доля розпорядилась інакше, й переміг не він. Наразі Євген працює за спеціальністю. Він обіймає посаду позаштатного соціального працівника у соціальній службі, а ще веде гурток туризму в школі і паралельно працює соціальним педагогом.

Спілкувалась Олександра БИЧКОВСЬКА

До 50-річчя студентського будівельного руху

Дмитро ОМЕЛЬЧЕНКО: “Працювали не покладаючи рук”

Газета “Педагогічні кадри” завершує серію інтерв’ю з учасниками студентського будівельного руху 70-х рр. XX ст. В цьому номері героєм публікації є студент філологічного факультету нашого університету (1974–1978 рр.), а нині – заступник директора Українського державного центру туризму і краєзнавства учнівської молоді Дмитро Омельченко.

Дмитро Омельченко – учасник будівельних студзагонів у 70-ті роки

– В які роки Ви брали участь у студентському будівельному загоні?

– Три рази брав участь у студентському будівельному загоні: 1975 р. – Київська область (Броварський і Бориспільський р-ни); 1976 р. – Чукотка, смт Анадир; 1977 р. – Ханти-Мансійський національний округ, Тюменська область, селище Білозорька.

– Якими мотивами Ви керувались, вступаючи до будзагону?

– Їх було декілька: побачити цікаві місця Радянського Союзу (адже перш ніж потрапити до місця дислокації загону, ми мали подолати досить велику відстань); матеріальний чинник (оплата за виконану роботу була досить пристойна); загальний духовний підйом щодо участі будівництві об’єктів народного господарства.

Київська обл. Броварський р-н, с. Семиполки. Д. Омельченко на будівництві житла для працівників місцевого радгоспу (1975 р.)

– Як Ви можете охарактеризувати роль будзагону інституту в студентському будівельному рухові м. Києва?

– У цілому партійні комітети інституту і факультетів, комітети комсомолу інституту проводили системну роботу по формуванню будзагонів. Подібна робота проводилася й в інших ВНЗ м. Києва. Особливість студентських будівельних загонів КДПІ ім. О. М. Горького полягала в тому, що тут привалювала ідеологічна складова створення матеріальних ресурсів!

– Яку назву мав Ваш будзагін?

– У Київській області працював загін “Буревісник”, на Чукотці – “Меридіан”, а в Тюменській області – не пам’ятаю.

– Хто був командиром та комісаром загону?

– У Київській області – командир Г. Тихомиров, комісар Д. Омельченко; Тюменська область – командир О. Іллюченко, комісар В. Гартфіль; Чукотка – командир В. Байда, комісар В. Корсаков.

– На будівництві яких об’єктів Вам довелось брати участь?

– У Броварському р-ні будували житлові будинки та господарські споруди для працівників радгоспу с. Семиполки, після закінчення загін було передислоковано в Бориспільський р-н, с. Бортничі, на будівництво об’єктів тепличного господарства; на Чукотці довелося будувати дизельну електростанцію, підсобні споруди, а також довелося брати участь у будівельних роботах, що велися в аеропорту Анадир; у Тюменській області – спорудження бетонних основ для нафтових резервуарів.

– Як організовувався побут та дозвілля у будзагоні?

– Жили в недобудованих об’єктах, проте пристосованих для нормального проживання в умовах будівельного загону; продукти, харчування і вода доставлялися вчасно, їжу готували самі (для цього у загін брали спеціально дівчат); у Київській області харчувалися у їдальні – проте з нас за це вираховували з заробітної плати!

Вихідних було два на шість-вісім тижнів: перший день – на день бійця студентського будівельного загону, а у другий день мав відбуватися якийсь спільний захід з місцевим населенням! О 7-й годині був підйом, а о 8-й годині мали бути на виробничому об’єкті, і так до 20 години, з двохгодинною обідньою перервою!

Вранці наряд на роботу. С.Березовка, Нижнєвартовського р-ну, Тюменської обл. Будзагін “Буревісник” (1977 р.)

– Які труднощі виникали у діяльності студбудзагону? Як розв’язувалися проблеми життя та діяльності будзагону?

– Найбільшими труднощами у роботі загонів можна назвати нестачу будівельних матеріалів (найбільш складно з цементом – одного разу нам навіть віддали кольоровий цемент, щоб загін не простоював!). Проте будівельні організації йшли назустріч нам, і нас першочергово забезпечували матеріалами для будівництва. Ще одну трудність приготувала для нас природа – нас просто заїдали комарі! В цілому ж з місцевим населенням були дружні відносини!

– Яку роль у житті та діяльності будзагону відігравали компартійні органи та комсомольська організація?

– Компартія відігравала контролюючу роль від початку створення загону і до завершення його діяльності. Десь 50% студентів були членами комуністичної партії, проте вони їхали як добровольці, примус був відсутній!

– Які найбільш яскраві події з життя студентських будівельних загонів Ви запам’ятали найбільше?

– Найбільше запам’яталися переїзди до місць дислокації (адже ми “по дорозі” заїжджали і у Москву!). На місцях виробничої діяльності вразив тваринний і рослинний світ тундри (Чукотка), побут і уклад життя чукчі, а також особливості їх культури, у Тюменській області – кедри (або як їх називали місцеві жителі – “кедричі”), вразила тайга, а також великомасштабні об’єми перекачки нафти на Куйбишев! Запам’яталося ударне будівництво вигрібних ям для баків, з другого дня нашого перебування на виробничому об’єкті кожного дня вирубували лід і вигрібали землю трактором С100, щоб досягти потрібного розміру, останні два були справді ударними, працювали всі не покладаючи рук, але роботу закінчили вчасно! Запам’яталися різні курйозні моменти, що виникали під час роботи!

– Які нагороди чи заохочувальні призи маєте?

– Грамота комітету комсомолу КДПІ ім. О. М. Горького

– Яку роль відіграв у Вашому житті досвід, здобутий у будзагоні?

– Найперше – це соціальний досвід, гарна школа життя, де дуже чітко простежувалася роль кожного члена загону, людська сутність була на поверхні (навчився розбиратися в людях). Також відкриваєш сам себе, адже у загонах доводилося зустрічатися з такими проблемами, з якими у повсякденному житті не зустрічався!

– Чи вважаєте Ви необхідним поновлення студентського будівельного руху в рамках університету, міста, країни?

– Абсолютно підтримую ідею відродити загони соціального реагування (наприклад, педагогів у дитячих будинках, медиків та ін.), але обов’язково щоб була заробітна плата!

Спілкувався Роман РАЛКО

Освітянський пантеон

ПАМ’ЯТІ ПРОФЕСОРА О. В. СКРИПЧЕНКА

У ці травневі дні виповнюється п’ять років, як пішов із життя наш Вчитель, наставник, колега, прекрасна і добра людина Олександр Васильович Скрипченко.

Студенти, що вивчають психологію, беручи до рук підручники “Загальна психологія” і “Вікова та педагогічна психологія”, бачать у складі авторського колективу прізвище Олександра Васильовича. Для них, молодих, це всього лише прізвище одного із авторів підручника, а нам хочеться розповісти якою людиною був О. В. Скрипченко, хоча ми розуміємо, що у скупих рядках дуже важко відтворити, показати всю палітру багатої, творчої, різносторонньої особистості вченого і педагога.

Олександр Васильович віддав викладацькій роботі в університеті 35 років, прийшовши у 1973 році на посаду професора кафедри психології Київського педагогічного інституту імені О. М. Горького. До цього Олександр Васильович, з вересня 1950 року по 1973 рік, працював на різних посадах в інституті психології, пройшов шлях від наукового співробітника до завідувача відділом, а далі – до заступника директора інституту, захистив кандидатську та докторську дисертації.

У 1980 році О. В. Скрипченко очолив кафедру психології і працював завідувачем до 1991 року. Крім викладацької і адміністративної діяльності, продовжував займатись науковою роботою. Олександр Васильович є автором більше 350 наукових і науково-методичних робіт із різних напрямків психологічних досліджень. Зокрема, це роботи над покращенням основ навчання, виховання і розвитку учнів, розвитку у них сенсомоторики, перцепції, пам’яті, мислення, мовлення, уяви тощо; підготовка підручників і навчальних посібників; праці, що стосуються психолого-педагогічних проблем навчання, виховання та розвитку студентів, підготовки вчителів; навчання, виховання і розвитку дітей шестирічного віку; розробки психодіагностичних методик; проблеми психолінгвістики; теоретичних проблем дослідження емоційної сфери людини; історії психологічної думки в Україні; бібліографії, довідників з психології та педагогіки; проблеми виховання.

О. В. Скрипченко був членом багатьох спеціалізованих рад із захисту дисертацій, впродовж 11 років керував Вченою спеціалізованою Радою в Національному педагогічному університеті імені М. П. Драгоманова, підготував понад 30 кандидатів і докторів наук.

Життєвий шлях Олександра Васильовича не був простим і легким, він, особливо в останні роки життя, згадував про лихоліття воєнних років, які ніби осколок залишилися в його пам’яті.

У січні 1940 року 19-річний юнак Олександр, разом зі своїми однокурсниками – студентами Київського державного хіміко-технологічного інституту імені А. Мікояна, був призваний до лав Червоної Армії. Спочатку курси при Київському артилерійському училищі, потім навчання у Горьківському зенітно-артилерійському училищі, а в липні 1941 року курсантів направляють на захист Москви до 1-го артилерійського корпусу Московської зони ППО. Далі – складні роки війни у складі 207-го окремого зенітно-артилерійського дивізіону. В кінці квітня 1945 року частину, в якій служив Олександр Васильович, відправляють на Далекий Схід (війська Забайкальсько-Амурської армії). Закінчилась війна, і Олександра Васильовича Скрипченка перевели до штабу 94-ї артилерійської дивізії м. Чити. Військове звання О. В. Скрипченка – підполковник артилерії.

О. В. Скрипченко мав 12 урядових нагород, пов’язаних із війною 1941–1945 років, а також знаки “Відмінник народної освіти Міністерства освіти УРСР”, “Ветеран праці”. О. В. Скрипченко є заслуженим працівником освіти України, нагороджений знаком ім. К. Д. Ушинського та знаком Петра Могили.

Олександр Васильович був прекрасним чоловіком, батьком, дідусем. Його донька, Леся Олександрівна Скрипченко, обрала дорогу батька, – вона працює доцентом кафедри теорії та історії педагогіки НПУ імені М. П. Драгоманова.

Світлий образ Олександра Васильовича Скрипченка завжди будуть пам’ятати його друзі, колеги, учні.

Проф. Л. В. Долинська,
проф. Т. М. Лисянська,
ст. викладач Н. В. Співак,
викладачі кафедри психології

Фотофакт

Студенти-драгомановці, що проживають у гуртожитках вишу, нещодавно спільними зусиллями адміністрації та студентської ради влаштували для себе чудове свято талантів у студентській вітальні гуртожитку № 5. Усі із задоволенням танцювали, співали, демонстрували найяскравіші вміння. Свято було душевним, відчувався родинний дух мешканців гуртожитку.

Студентська рада після концерту влаштувала сімейне чаювання для усіх присутніх.

Фото Івана ІВАНИЧКА

Нові формати

"ДЕ ВНОЧІ БУЛА? – В БІБЛІОТЕЦІ!"

12 квітня в стінах Наукової бібліотеки НПУ імені М. П. Драгоманова в четвертий раз відбулась акція "Ніч в бібліотеці". Цієї весни організатори обрали тему, яка зацікавила більше ста студентів київських вишів – "Легенди Києва". Розміщуємо враження першокурсниці, яка взяла активну участь у заході.

Творчий захід університетської бібліотеки, за словами старшокурсників, зацікавив студентів одразу у 2011 р., коли вперше ночували в бібліотеці головного корпусу. І це не дивно. Бо хто як не молодь оцінить всю атмосферу такої незвичної драгомановської акції?! До речі, "Ніч в бібліотеці" стала хорошою традицією саме завдяки директору Наукової бібліотеки НПУ імені М. П. Драгоманова **Людмили Савенкової**.

Цього разу захід розпочався з лекції про столичну архітектуру, а потім цікаву інтерактивну лекцію провів магістрант ІФОНу **Сергій Савченко**, який майстерно володіє аудиторією і готовий був до ранку розповідати київські легенди. Та після годинної лекції Сергій повів всіх учасників акції на нічну екскурсію центром міста. Зараз, переглядаючи світлини, де видно чисельну кількість людей, дивуєшся, як одній людині вдалось донести інформацію до кожного. Але повірте, він з цим завданням впорався на "відмінно".

За словами **Катерини Приймак**, студентки ІІІ курсу ІФОНу, яка не пропустила жодної ночівлі в бібліотеці, такої кількості людей не було ще жодного разу. Та як виявилось, саме активність Інституту філософської освіти і науки сприяла піару нічного заходу в бібліотеці. "*Ми зі студенткою-дизайнеркою Оксаною Степаненко вирішили зробити приємне нашим колегам і друзям з бібліотеки і зробили невеличкий плакатик, який розмістили в соціальній мережі. Вже через день анонс заходу потрапив у топ-новини київських заходів*", – розповів викладач кафедри культурології **Сергій Русаков**, який активно допомагав в організації. Саме тут я і зрозуміла, що саме культурологи і повинні реалізовувати такі заходи.

Після нічної екскурсії Києвом група знову повернулася в бібліотеку, де на нас вже чекав накритий стіл з чаєм-кавою і печивом. Після смачного перекусу настав час для тематичних блоків. З першої до другої години ночі була "Поетична година", під час якої співробітники бібліотеки і студенти декламували власну поезію і уривки з творчості улюблених авторів. З другої до третьої години тривала "Музична година", під час якої всі присутні співали пісні про Київ і міста України. Далі – всі почали дивитися фільм "Закохані в Київ" і вже після нього розійшлись по домівках. Батьки або ж сусіди по кімнаті в гуртожитку довго не могли повірити, що студенти повернулися з бібліотеки.

Паралельно з тематичними годинами всі охочі мали змогу скласти пазли, на котрих були зображені картини видатних митців. Також всі охочі могли навчитися грати в шахи та лічити за допомогою рахівниці. Цією нагодою скористалася і я!

Вночі в бібліотеку? Залюбки!

Ольга АЗАРКІНА,
студентка І курсу ІФОНу

Творчість

Сергій РУСАКОВ
Культуролог, журналіст.
Викладач та аспірант кафедри культурології НПУ імені М. П. Драгоманова. Головний редактор газети "Педагогічні кадри".
У 2012–2013 н. р. – куратор освітньо-музичного циклу НПУ імені М. П. Драгоманова "Перший християнський князь".

В онлайні, в офлайні

В онлайні, в офлайні
Друзям і підписникам моїм
Це текстове повідомлення.
І вдень і вночі оточують,
Засліплюють світлинами й мемами,
Пишуть і постять...
А я дивлюсь і дивуюсь
Щогодинній втраті одне одного,
У світі, де всі глухі і німі,
Де смайлик вагоміший думки,
Лайк під статусом бажаніший
Посмішки при зустрічі.
Цвинтар чужих думок,
Колодязь порожніх мотивацій,
Що живить чиїсь розуми.
Що ж буде далі,
мої ненароджені?...

Пробач, що не повертаюсь

пробач за минуле і спільні спогади
ми спізнились у завтрашній день
розставання позбавлене логіки
думки сповнені відчуттям недомовленості
прагнуть влучності погляди і слова
у твого сонця алергія на тінь
вітер перемішав літери в моїй збірці
ти любиш небесний фреш у вигляді дощу
свіжі спогади в моїй стрічці новин
у наших шклянках не стигне чай
пробач, що не повертаюсь
тепер в мене є час

Фотопрогулянка бульваром

Світлина Геннадія ЦЕЛКОВСЬКОГО

Педагогічні КАДРИ газета

Газета Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова "Педагогічні кадри". Свідоцтво про реєстрацію КІ №30 від 27.01.94 р.

Головний редактор Сергій Русаков
Літературні редактори
Галина Голіцина, Людмила Кух
Комп'ютерне складання
і верстання Тетяни Ветраченко
Фото Василя Тимошенка
Наша адреса: м. Київ-30, вул. Пирогова 9, редакційний відділ, тел. (044) 239-30-85, факс 234-75-87, e-mail: gazeta@npu.edu.ua

Видавництво НПУ ім. М. П. Драгоманова
м. Київ–30, вул. Пирогова, 9
e-mail: Npu.press@i.ua
Свідоцтво про реєстрацію № 1101
від 29.10.2002 р.

Видрукувано
у друкарні НПУ імені М. П. Драгоманова.
Наклад 1000 примірників.

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.